

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У. 13166/15
18.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., .., кога заступа Давор Цветковић, адвокат из Грделице, Првомајска 2, ради поништаја решења туженог Министарства одбране Републике Србије, Више стамбене комисије, Уп-2 број 20-2/15 од 30.06.2015. године, у правној ствари давања стана у закуп на неодређено време, у нејавној седници већа одржаној дана 18.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Стамбене комисије Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, УП-1 број 781-24/2006 од 27.04.2015. године, којим се поништава решење Стамбене комисије, УП-1 број 781-13/2006 од 30.03.2011. године о додели тужиоцу двособног стана у закуп на неодређено време у ..., у улици ... .., поткровље, број стана ....

Тужбом, поднетом дана 11.09.2015. године, коју је уредио поднеском достављеним Суду дана 06.10.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је 04.05.1994. године, као купац, закључио Уговор о купопродаји стана у улици ... .., у ..., али да се на стану није укњижио, јер наведени уговор није оверен у суду. Даље, наводи да је убрзо, 25.08.1994. године, стан продао брату Б.Б., али да ни он није могао да укњижи своје право на стану, због чињенице да тужилац није оверио у суду претходни уговор, као и да је В.В., од кога је тужилац купио предметни стан, преминуо, због чега је стан ушао у оставинску масу као његова заоставштина. Такође, наводи да је његов брат био одсутан у време када се водила оставинска расправа иза смрти пок. В.В., због чега је тужилац покренуо поступак ради утврђивања власништва на предметном стану, те да је пресудом Општинског суда у Лесковцу, П.бр.1860/06 од 11.08.2008. године, утврђено да је тужилац власник предметног стана по основу Уговора о купопродаји од 04.05.1994. године. Указује да је у време подношења захтева за доделу стана у закуп на неодређено време, био стамбено необезбеђен и да није злоупотребио своје право, већ да се ради о неспоразуму. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора по одмерању Суда, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужени орган у одговору на тужбу предлаже да Суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службани гласник РС“, број 111/09), Управни суд је нашао:

тужба је неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем Стамбене комисије, УП-1 број 781-13/2006 од 30.03.2011. године, тужиоцу додељен двособни стан у закуп на неодређено време, у ..., .., поткровље, број стана ..., као и да је Криминалистичко – истражна група Управе војне полиције, актом пов.бр. 11-2-11-13 од 05.11.2014. године, обавестила првостепени орган да је против тужиоца поднета кривична пријава Основном јавном тужиоцу у Лесковцу, за кривично дело преваре из члана 208. КЗ РС, јер је прикрио чињеницу да је власник стана у улици ... .. у ... и јер је у више наврата подносио лажне изјаве и доказе да није власник тог стана, већ подстанар. По пријему наведеног обавештења, првостепени орган је донео закључак о понављању поступка окончаног решењем, УП-1 број 781-13/2006 од 30.03.2011. године, након чега је, у поновљеном поступку, наведено решење поништио првостепеним решењем, УП-1 број 781-24/2006 од 27.04.2015. године, на основу одредбе члана 239. тачка 4) Закона о општем управном поступку, уз образложење да је, након сазнања за пресуду Општинског суда у Лесковцу П.бр.1860/06 од 11.08.2008. године, утврдио да је тужилац довео у заблуду првостепени орган у поступку решавања стамбеног питања, јер у време доношења решења од 30.03.2011. године није био лице без стана.

Одредбом члана 239. тачка 4) Закона о општем управном поступку

(„Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку поновити ако је решење повољно за странку донесено на основу неистинитих навода странке којима је орган који је водио поступак био доведен у заблуду.

Одредбом члана 240. став 1. истог Закона, прописано је да понављање поступка може тражити странка, а орган који је донео решење којим је поступак завршен може покренути понављање поступка по службеној дужности.

Одредбом члана 248. истог Закона, прописано је да на основу података прибављених у ранијем и у поновљеном поступку, орган доноси решење о управној ствари која је била предмет поступка, и њиме може решење, које је било предмет понављања поступка, оставити на снази или га заменити новим. У случају замене решења с обзиром на све чињенице и околности, орган може раније решење поништити или укинути.

Код чињенице да је пресудом Општинског суда у Лесковцу П.бр.1860/06 од 11.08.2008. године, утврђено да је тужилац по основу сачињеног и реализованог уговора о купопродаји од 04.05.1994. године власник стана у улици ... .. у ..., то је, по оцени Управног суда, правилно одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, закључујући да је првостепени орган правилно поновио поступак окончан решењем, УП-1 број 781-13/2006 од 30.03.2011. године основом одредбе члана 239. тачка 4) Закона о општем управном поступку, јер је тужилац у поступку решавања стамбеног питања довео у заблуду првостепени орган да је лице без стана. Тужени орган је правилно оценио да је првостепено решење правилно и на закону засновано, јер је првостепени орган, поступајући по службеној дужности, у смислу члана 240. став 1. истог Закона, правилно ожалбеним решењем поновио поступак у предмету решавања стамбеног питања тужиоца, након чега је правилно поништио решење којим је тај поступак окончан, поступајући на начин прописан одредбом члана 248. истог Закона.

Суд је ценио наводе тужбе за које је, са изнетих разлога, нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, при чему су исти већ били истицани у жалби и као такви били предмет правилне оцене туженог органа, због чега нису посебно образлагани овом пресудом.

По оцени Суда, оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, па је Суд, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у диспозитиву.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да предмет спора не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да се у списима предмета налази довољно доказа о чињеницама које су по оцени Суда, потпуно и правилно утврђене, што је Суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Будући да је тужба одбијена, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као у ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.01.2018. године, II-4 У. 13166/15

Записничар
Бисерка Савић,с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП